

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

OVER DE VIe CONFERENTIE VOOR DE UNIFICATIE VAN HET STRAFRECHT

Zes en dertig naties en negen wetenschappelijke inrichtingen waren vertegenwoordigd op de VIe Conferentie voor de unificatie van het Strafrecht die gehouden werd te Kopenhagen van 31 Augustus tot 3 September 1935.

Dit feit betuigt op ontegensprekelijke wijze dat de Staten van de gansche wereld een steeds groeiend belang stellen in al de krachtsinspanningen die aangewend worden om de middelen ter bestrijding van de misdadigheid te vereenvoudigen en meer doeltreffend te maken.

De hierna vermelde onderwerpen waren aan de dagorde :

1. de wettelijke bepaling van het politiek misdrijf
2. de uitlevering.
3. het zoogezegd « *terrorisme* » v. h. het plegen van gruwzame misdaden met het oogmerk om eenig revolutionair doel te bereiken.
4. de internationale reglementeering van het recht op antwoord of op herstelling in zake drukpers.

Het onderscheid tusschen politieke misdrijven en misdrijven van het gewoon recht is van groot belang en voor het binnenlandsch en voor het internationaal recht. Immers, de politieke aard van de strafbare daad oefent een invloed uit op de straf, de bevoegdheid en de uitlevering.

Een nauwkeurige omschrijving van het politiek misdrijf is derhalve van groot practisch belang. Op nationaal terrein zal zij verhinderen dat dwalingen plaats hebben omtrent proceduur, bevoegdheid, *ratione materiae* en straf.

Op internationaal terrein zal zij in breede mate het ontstaan van geschillen tusschen de Staten voorkomen.

Omnis definitio periculosa! Die spreuk is ter zake van politieke misdrijven volkomen juist. De politieke misdrijven, hierop dient nadruk gelegd, vormen niet een gelijksoortig geheel van misdrijven. Er zijn objectief of zuiver politieke misdrijven, m.a.w. misdrijven die de bestaande politieke orde krenken alhoewel zij geenszins inbreuk maken op het gewoon recht.

De criminaliteit van die misdrijven vloeit voort uit den aard van de instellingen die door hen aangerand worden.

Behoort tot die categorie misdrijven elk vergriep dat uitsluitend is gericht tegen de onafhankelijkheid en de territoriale ongeschondenheid van den Staat, tegen zijn grondwettelijken vorm en zijne organische instellingen, namelijk tegen de Wetgevende Kamers.

Naast die misdrijven welke uiteraard politiek zijn bestaan er andere die slechts politiek zijn uit hoofde van de beweegreden die den dader bewogen heeft tot de verrichting van de strafrechtelijke handeling en uit hoofde van het doel dat hij bereiken wou.

Deze misdrijven hebben in zich zelf al de wettelijke bestanddeelen van een misdrijf van het gewoon recht. Alleen de drijfveer van den dader geeft hun den aard van politieke misdrijven.

Zij zijn vatbaar voor een tweevoudige wettelijke omschrijving en worden om die reden gemengde misdrijven of samengestelde misdrijven genoemd.

De bepaling der objectief politieke misdrijven is geen lastige taak, wijl deze door hun voorwerp precies omschreven zijn.

Met de samengestelde misdrijven is het niet zoo.

Zal een strafbare daad gerangschikt worden onder de politieke misdrijven of onder de misdrijven van het gewoon recht volgens den moreelen aard van de beweegreden, naar gelang dat de dader bewogen werd door een edel, altruïstisch, onbaatzuchtig gevoel of dat hij eenig zelfzuchtig en laag doel heeft beoogd?

Indien men zulks doet, verliest men uit het oog dat de mensch zeldzaam door uitsluitend altruïstische gevoelens wordt geleid. De verovering van het gezag brengt altijd aanzien, eer en baten mee.

Zij die tot omwentelingen en tot de daarvan onafscheidbare gruweldaden aanzetten, weten dit zeer wel.

Zal men, om het politiek misdrijf te bepalen, zich vooral hechten aan den politiek aard van de beweegreden onder invloed derwelke de beschuldigde de daad heeft verricht?

Deze handelwijze vertoont twee schaduwzijden:

1. Zij miskent den elementairen regel die verbiedt dat de bewoording die men bepalen wil, in de omschrijving wordt gebruikt.

De schending van dien regel leidt tot eene tautologie, m.a.w. tot het herhalen van hetzelfde denkbeeld met eene andere uitdrukking.

2. Zij houdt geen rekening met een krachtigen gedachtenstroom die zich uit in de moderne samenleving en strekt tot het weigeren van alle gunstige behandeling aan hen die gruwzame misdaden, in het bijzonder terroristische moorden of misdrijven van propaganda door de daad hebben gepleegd, die zelfs niet door de onbaatzuchtige beweegreden van den dader worden verschoond.

Een bijzondere Commissie had de taak der Conferentie zorgvuldig voorbereid.

Een van haar leden, de heer Hammerich, lid van het permanente Hof van Internationale Justitie van den Haag, oud-voorzitter van de gemengde rechtbanken van Constantinopel, had een merkwaardig verslag opgesteld waarin de veelvuldige zijden van het probleem grondig bestudeerd waren.

Twee andere leden van de Commissie hadden kernachtige nota's neergelegd.

Een van hen, de heer Ugo Aloisi, Kamervoorzitter in het Hof van Verbrekking van Italië, had besluiten gesteld die strekten tot inkrimping van het verbod van uitlevering wegens politieke misdrijven.

Naar zijn oordeel moest afbreuk worden gedaan aan den bekenden regel « Niemand wordt wegens een politiek misdrijf uitgeleverd » in de twee hierna vermelde gevallen:

1. Telkens als de strafrechtelijke daad *wezenlijk* v. h. wegens enkele van haar bestanddeelen een misdrijf van het gewoon recht uitmaakt. Opvallend is het dat indien men die conclusie aanneemt gemengde of samengestelde misdrijven tot uitlevering aanleiding kunnen geven.

2. Telkens als het misdrijf in weerwil van zijn zuiver politiek aard gepleegd is geweest door een persoon die ofwel gehandeld heeft uit winstbejag of om een individuele reden, of wel, wegens zijn gerechtelijk voorgaande, moet worden beschouwd als een misdadiger van het gewoon recht.

Tot slot van rekening prees de heer Aloisi de aanneming van het beding dat door de beoefenaars van het internationaal strafrecht de « *Belgische clause* » wordt genaamd.

Hij stelde den volgende tekst voor:

« Geven nooit aanleiding tot uitlevering:

- » 1) de aanslagen gericht tegen het leven, de
- » persoonlijke ongeschondenheid, de gezondheid of
- » de vrijheid der staatshoofden of der personen die
- » de voorrechten uitoefenen van het hoofd van den
- » Staat, evenals van de troonopvolgers, van de le-
- » den der Regeering, van de diplomatische verte-
- » genwoordigers, van de leden der grondwettelijke,
- » wetgevende of gerechtelijke lichamen;
- » 2) de aanslagen die de omverwerping met be-
- » hulp van gewelddaden tot doel hebben van gansch
- » de economische en sociale inrichting van den
- » Staat. »

De heer Junenes de Asua, professor in de Universiteit te Madrid, drukte de meening uit, dat het sociaal misdrijf v. h. het misdrijf gepleegd om redenen van socialen aard, van collectief en niet egoïstisch belang, met een woord, het misdrijf dat een episode uitmaakt van den strijd der klassen, even gunstig als het politiek misdrijf dient behandeld.

Naar zijn oordeel moet het begrip « *politiek misdrijf* » vervangen worden door een meer uitgebreid begrip, namelijk dit van « *politiek-sociaal misdrijf* ».

Met het oog op de bepaling van dit laatste misdrijf stelde hij een onderscheid voor:

Wat het zuiver politiek-sociaal misdrijf betreft zou het subjectief criterium gebruikt worden, voor de samenhangende of verknochte misdrijven integendeel zou het objectief criterium alleen in aanmerking komen derwijze dat de moorden gepleegd, de slagen en verwondingen toegebracht gedurende een revolutionaire werkstaking, van het politiek-sociaal type zouden uitgesloten worden.

De heer Roux, raadsheer in het Hof van Verbrekking van Frankrijk, deed enkele opmerkingen van technischen aard en drong vooral aan, opdat de formule van Grotius: *Aut dedere aut punire*, die den

plicht van internationalen bijstand in strafzaken bepaalt, worde gewijzigd.

Een hoog internationaal Gerechtshof zou ingericht worden en voortaan zou de Staat, wien de uitlevering van een verdachte wordt gevraagd, de keuze hebben tusschen drie besluiten : uitleveren, vonnissen, verwijzen naar de internationale strafrechtsmacht, met enkele woorden : hij verdedigde met klem het voorstel door den heer Pierre Laval, voorzitter van den Ministerraad van Frankrijk, in November 1934 aan den Volkerenbond gedaan.

Men begrijpt dadelijk het voordeel dat aan de inrichting van dergelijk Gerechtshof is gehecht. Het kan immers gebeuren dat de uitlevering wordt gevraagd door een Staat, die machtiger is dan de verzochte Staat en op dezen een drang uitoefent waaraan hij moeilijk kan weerstaan.

Het voorstel Laval laat aan den verzochten Staat toe in dergelijk geval gewetensplicht en eigenbelang te verzoenen.

Hij zal den opgeëischte leveren aan het internationaal Strafgerechtshof, opdat hij door dit hooge rechtscollège worde gevonnist.

Na bespreking in sectie werd door de algemeene vergadering een tekst gestemd, die samengevat hierop neerkomt:

1) Het sociaal misdrijf wordt niet gelijk gesteld met het politiek misdrijf.

2) De daders van gemengde of samengestelde misdrijven, van samenhangende of verknochte misdrijven, worden behandeld zooals die welke zuiver politieke misdrijven hebben gepleegd.

3) Alleen de misdadigers uit overtuiging worden beschouwd als politieke misdadigers en als dusdanig behandeld.

Een misdrijf dat al de stoffelijke bestanddeelen van een politiek misdrijf of van een daarmee gelijk gesteld misdrijf in zich houdt, is niettemin een misdrijf van het gewoon recht, wanneer het bedreven werd door een bezoldigd misdadiger of door iemand die alleen een persoonlijken wrok heeft willen koelen.

Terroristische misdaden zijn nooit als politieke misdaden te beschouwen.

De teksten ter zake van uitlevering door de Conferentie gestemd, kunnen als volgt samengevat worden :

a) Verzwakking van den regel der wederkeerigheid.

Een verdachte zal uitgeleverd kunnen worden zelfs in gevallen waarin de Staat, wien de uitlevering wordt gevraagd, de uitlevering van een verdachte of van een veroordeelde niet zou kunnen vragen aan den verzoekenden Staat.

b) Handhaving van den regel volgens denwelke de daad moet strafbaar gesteld zijn en door de wet-

geving van den verzoekenden Staat en door die van den Staat wien de uitlevering wordt gevraagd. (*Règle de la double incrimination.*)

c) Handhaving van den regel luidens denwelke de uitlevering wordt geweigerd in de gevallen van geringe gewichtigheid.

Het gebrek aan ernst zal blijken uit den duur van de straf, die door de wet is gesteld of door dien van de straf welke door den rechter uitgesproken is geweest.

d) De vrijheidsbeveiligingsmaatregel door *gerechtelijke beslissingen* opgelegd aan den dader van een feit, dat misdaad of wanbedrijf wordt genoemd en door de wet van den verzoekenden Staat en die van den Staat wien de uitlevering wordt gevraagd, kunnen aanleiding geven tot uitlevering.

Eerst vinnig bestreden, namelijk door professor Donnedieu de Vabres, werd die beschikking gestemd dank aan een krachtig optreden van de Belgische afvaardiging, die het debat plaatste op het gepast terrein : de versterking van den tusschenlandschen bijstand in strafzaken en, gesteund door de aanwezige afgevaardigden van Italië, er in slaagde een ommekeer te verwekken in de heerschende gedachten.

Een beslissende stap vooruit werd aldus gedaan op den weg der internationale samenwerking ter behoeding van de samenleving.

e) Verbond van uitlevering voor vermogensstraffen.

f) Verbond van uitlevering voor overtredingen, politieke misdrijven, schuld misdrijven.

g) Verbod van uitlevering :

1) in geval het misdrijf gepleegd werd hetzij op het grondgebied van den Staat, wien de uitlevering wordt gevraagd, hetzij op dit van zijne koloniale bezittingen;

2) in geval het misdrijf, onverschillig waar het gepleegd werd, definitief werd gevonnist door de moederlandsche of koloniale rechtscollèges van den Staat, wien de uitlevering wordt gevraagd;

3) in geval, volgens de wetten van den verzoekenden Staat of die van den verzochten Staat, de publieke vordering verjaard was vooraleer de vraag tot uitlevering werd ingediend of de straf verjaard was vooraleer de opgeëischte persoon aangehouden werd, en over 't algemeen, telkens als de publieke vordering van den verzoekenden Staat vervallen is.

h) De Staat wien de uitlevering van een persoon wordt gevraagd, moet hem slechts overleveren aan den verzoekenden Staat nadat hij gevonnist is geworden voor al de misdrijven die hij gepleegd heeft op het grondgebied van eerstgenoemden Staat of, indien de opgeëischte veroordeeld werd wegens dergelijke misdrijven, nadat de hem opgelegde straf vervallen is. Niettemin kan de verzochte Staat hem

aan den verzoekenden Staat overleveren, opdat hij berecht worde, doch zulks dient gedaan op de uitdrukkelijke voorwaarde dat hij zal teruggezonden worden nadat de rechtscolleges van den Staat, die hem opeischt, uitspraak hebben gedaan.

i) Indien een persoon gelijktijdig wordt opgeëischt door verscheidene Staten, moet de voorkeur gegeven worden aan den Staat tegen wiens belangen het misdrijf was gericht of op wiens grondgebied de strafbare daad werd bedreven.

j) Verzwakking van den traditioneelen regel, krachtens denwelke alleen vreemdelingen worden uitgeleverd.

De uitlevering van een landgenoot kan toegestaan worden mits wederkeerigheid uit kracht van de wet of van een verdrag in de betrekkingen onder den verzoekenden Staat en den verzochten Staat.

Deze laatste kan de tot hem gericht eisch afwijzen, doch, indien hij zulks doet en men zich bovendien bevindt in een van de gevallen die naar de wet kunnen aanleiding geven tot de uitlevering van een landgenoot, moet de Staat, die de uitlevering weigert, den opgeëischte doen vonnissen naar zijn eigen nationale wetten.

k) Handhaving van de fictie van exterritorialiteit wat al de misdrijven betreft ander dan die welke tot de uitlevering aanleiding gaven.

Van dien regel wordt afgeweken :

1) indien de uitgeleverde daarin toestemt en indien de goedkeuring van den Staat, die hem uitgeleverd heeft, voorafgaandelijk werd bekomen;

2) indien na verloop van de maand na zijn definitieve invrijheidstelling de uitgeleverde vrijwillig gebleven is op het grondgebied van den Staat aan wien hij geleverd werd of indien hij, dit grondgebied verlaten hebbende vooraleer de bovengemelde termijn verstreken was, er vrijwillig terug op gekomen is.

Ter zake van terrorisme werden de volgende besluiten genomen:

Ieder Staat zal in zijn Strafwetboek een hoofdstuk voegen met het opschrift : « *Aanslagen waardoor gemeenschappelijk gevaar of een toestand van schrik te weeg wordt gebracht* ».

Dit hoofdstuk zal een verzwaarde straf stellen tegen hem die met behulp van een der bij het hoofdstuk voorziene middelen een gemeenschappelijk gevaar of een toestand van schrik geschapen heeft die van aard is om aanleiding te geven hetzij tot een wisseling of een hindernis van de werkingwijze der openbare machten, hetzij tot een stoornis van internationale betrekkingen.

De voorziene middelen zijn:

1) Opzettelijke daden gericht tegen het leven, de lichamelijke ongeschondenheid, de gezondheid of de vrijheid van het hoofd van een Staat of van dezes

echtgenoot of van een persoon die de voorrechten uitoefent van het hoofd van een Staat, van de troonopvolgers, van de leden van een Regeering, van personen die de diplomatische immuniteit genieten, van leden der grondwettelijke, wetgevende of gerechtelijke lichamen;

2) het opzettelijk veroorzaken van een ramp door het verhinderen van de verbindingen langs spoor-, zee- of luchtwegen of door het schorsen van publieke diensten of van diensten van publiek belang; het opzettelijk veroorzaken van een onheil door het gebruik van ontplofbare, brandstichtende, verstikkende of giftige stoffen, het opzettelijk bezoedelen, bederven, vergiftigen van drinkbare wateren en eetwaren; het opzettelijk voortzetten of veroorzaken van besmettelijke of epidemische ziekten van vee- of plantziekten, evenals alle ander feit dat van aard is om menschenlevens in gevaar te stellen;

3) de opzettelijke vernieling of beschadiging van openbare gebouwen, van publieke provianden, van wegen van vervoer en verbindingsmiddelen, van seinen, lantaarns, werken of tuigen bestemd om branden uit te blusschen of om reddingen te doen, van hydraulische verlichting, warmte- of krachtinstallatiën die aan publieke diensten of aan diensten van publiek belang toebehooren; het opzettelijk gebruik van ontplofbare stoffen in een openbare plaats; een opzettelijke daad die menschenlevens in gevaar stelt en een openbaar gevaar schept.

Moeten eveneens gestraft worden:

a) de rechtstreeksche aanzetting, de opzettelijke deelneming (2), de poging tot de hierboven vermelde misdrijven;

b) de inrichting van een vereeniging, het te weeg brengen van een verstandhouding met het oogmerk om een van die misdrijven te plegen;

c) de aanzetting door welk middel ook van publiciteit tot het plegen van de misdrijven vermeld in de artikelen 1 en 2.

d) de vervaardiging, de bewaring, de uit- en invoer, het vervoer, de verkoop, de overdracht, de verspreiding van stoffen en voorwerpen bestemd tot de voorbereiding of de uitvoering van een bij de artikelen 1 en 2 voorziene misdrijven, wetende dat zij daartoe moeten dienen.

e) de bewuste hulp door welk middel ook verleend aan den dader van een van die misdrijven of aan zijn medeplichtigen.

De commissie voor het recht op antwoord of op herstelling slaagde er niet in hare taak te volvoeren. De bespreking bracht haar tot deze vaststelling dat het onderwerp zeer ingewikkeld was en dat de invoering van kwestieuze rechten op internationaal gebied van aard is om ernstige gevaren te doen ontstaan.

De heer d'Amelio, eerste voorzitter van het Hot

van Verbreking van Italië, had nochtans een verzoeningsformule voorgesteld, die suggesties van het grootste belang inhield.

De commissie besloot daarom aan de algemeene vergadering te vragen dat de besprokene vraag zou verzonden worden naar een aanstaande Conferentie. Dit voorstel werd aanvaard.

Mijne beschouwingen eindigen met de volgende vaststelling: « De Conferentie van Kopenhagen stond in het teken van een doortastende versterking van den internationalen bijstand in strafzaken. »

Wellicht staan de besluiten van die Conferentie niet boven alle kritiek.

Misschien heeft ze eerbiedwaardige principes, waaraan wij traditioneel verkleefd zijn eenigszins

meer doen buigen dan wel noodig was, doch het kan niet ontkend worden dat zij, over 't algemeen, degelijk werk gepresteerd en machtig bijgedragen heeft tot de eenmaking van het Strafrecht en tot een internationale samenwerking, die zeker in een nabije toekomst de beste vruchten zal afwerpen.

Jules SIMON,

*Raadsheer in het Hof van Beroep te Brussel,
Professor in de Rijksuniversiteit te Gent.*

(1) Bewust van de noodzakelijkheid der eenheid in de rechtstaal, gebruiken wij die officieele vertaling van de bewoordingen « Cour permanente d'arbitrage de La Haye ».

(2) In ons Belgisch strafrecht kan er geen deelneming bestaan, indien er geen opzet en overleg is.

De Wet betreffende het gebruik der Talen en de Akten van Deurwaarders

De deurwaarders schijnen moeilijkheden te ondervinden in het begripen van de beschikkingen van de wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken. Ter hunner opheldering volgt, als voorbeeld, een beknopte beschrijving van de rechtsplegingsakten in een zaak van koophandel tusschen twee gedingvoerenden, die, niet tot dezelfde taalgemeenschap behooren, en in de veronderstelling dat het geding gevoerd wordt voor een rechtbank van het Nederlandsch taalgewest, waar de eischer ook woonachtig is.

A. — De dagvaarding.

a) Het oorspronkelijk stuk, dat de deurwaarder ter registratie voorlegt, wordt bij toepassing van het artikel 2 der wet van 15 Juni 1935, alleen in het Nederlandsch gesteld, niettegenstaande de beteekening ervan in een ander taalgebied geschiedt.

b) De stukken, die de deurwaarder tijdens de beteekening aan den beteevende overhandigt, zijn:

1) het afschrift van de stukken of van het deel der stukken, waarop de eisch gegrond is (artikel 65 W. B. R.). De wet van 15 Juni 1935 legt niet op de stukken te vertalen;

2) het afschrift van het in het Nederlandsch gesteld oorspronkelijk stuk van dagvaarding. Het is het afschrift, waarvan sprake onder het artikel 61, nummer 2° van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging en onder de artikelen 1 en 2 van de wet van 14 Januari 1928 op het geheimhouden van de betekeningen der deurwaarders;

3) de vertaling van het oorspronkelijk stuk van dagvaarding. Alzoo wordt het voorschrift van de alinea's 1 of 3 van het artikel 38 van de wet op het gebruik der talen nageleefd.

Daar het vonnis en al de geschreven akten, die het voorafgaan, enkel in het Nederlandsch gesteld zijn in hun oorspronkelijken vorm, zal de uitgifte van het vonnis eveneens in al haar deelen in het Nederlandsch opgesteld zijn.

B. — De beteekening van het vonnis.

In de veronderstelling dat de beteekening geschiedt in de Waalsche of Duitschsprekende gemeente van den gedaagde.

a) Het oorspronkelijk stuk, dat het proces-verbaal van de beteekeningsverrichtingen vaststelt en dat de deurwaarder ter registratie voorlegt, wordt bij toepassing van het eerste lid van het artikel 37 van de wet op het gebruik der talen, in het Nederlandsch alleen gesteld, niettegenstaande de beteekening ervan in een ander taalgebied geschiedt.

b) De deurwaarder overhandigt aan den beteevende:

1) het afschrift in het Nederlandsch van de uitgifte van het vonnis (artikel 37, lid I, van de wet van 15 Juni 1935);

2) de vertaling in het Fransch of in het Duitsch van de uitgifte van het vonnis (artikel 38, lid 1 of lid 3);

3) het afschrift in het Nederlandsch van het oorspronkelijk stuk van « beteekening van vonnis », onder a) hierboven omschreven (artikel 37, lid 1 van de wet van 15 Juni 1935);

4) de vertaling in het Fransch of in het Duitsch van het oorspronkelijk stuk van « beteekening van vonnis », hetzij de vertaling van het stuk onder a) of b) 3) aangeduid.

In de veronderstelling dat de beteekening in de Vlaamsche gemeente van den eischer geschiedt :

a) het oorspronkelijk stuk van « beteekening van vonnis » wordt in het Nederlandsch gesteld bij toepassing van artikel 37, lid 1, van de wet van 15 Juni 1935.

b) De deurwaarder overhandigt tijdens de beteekening aan den beteekende :

1) het afschrift in het Nederlandsch van de in dezelfde taal gestelde uitgifte van het vonnis;

2) het afschrift in het Nederlandsch van het in dezelfde taal gestelde oorspronkelijk stuk van « beteekening van vonnis ».

C. — *De verdere akten van tenuitvoerlegging.*

In de veronderstelling dat de tenuitvoerlegging plaats grijpt in eene Waalsche of Duitschsprekende gemeente.

a) Het oorspronkelijk stuk van de akte van rechtspleging wordt telkenmale in het Nederlandsch opgemaakt, alhoewel de handeling in het ander taalgebied verricht wordt (toepassing van het artikel 37, lid 1, van de wet van 15 Juni 1935).

b) De deurwaarder overhandigt telkenmale aan den beteekende :

1) het afschrift in het Nederlandsch van het oorspronkelijk stuk (artikel 37, lid 1);

2) de vertaling ervan in het Fransch of in het Duitsch (artikel 38, lid 1 of lid 3).

Indien de tenuitvoerlegging van het vonnis in een Vlaamsche gemeente geschiedt, worden de akten in hun oorspronkelijken tekst en in hun afgeleverd afschrift in het Nederlandsch opgemaakt.

Er dient geen vertaling toegevoegd te worden aan de akten in de Brusselsche agglomeratie beteekend en in het geval door het vijfde lid van het artikel 38 bepaald.

Kortom, de wet van 15 Juni 1935 richt de vertaling niet in als een wezenlijk of bijkomstig bestanddeel van de akten van rechtspleging. De vertaling is soortgelijk met de afschriften van de akten, « afschrift » begrepen zijnde met de beteekenis er aan gehecht door het artikel 2 van het keizerlijk decreet van 29 Augustus 1813 en door de artikelen 61, nummer 2°, 67, 68 en 68bis van het wetboek van burgerlijke rechtspleging. De vertaling is een afschrift in de andere taal.

* * *

De wet op het gebruik der talen in gerechtszaken bevat betrekkelijk de vertalingen geen beschikking gelijkaardig met degene door den laatsten zin van het artikel 1 van de wet van 14 Januari 1928 (artikel 68 W. B. R.) voorgeschreven en verplicht den deurwaarder niet melding te maken en in het oorspronkelijk stuk en in het afschrift, van de aflevering van de vertaling. Er ligt evenwel groot belang voor de partij, die de beteekening aanzoekt, bij de

melding door den deurwaarder in het oorspronkelijk stuk dat hij «... afschrift met vertaling van het onderhavig exploit gelaten...» heeft. De toevoeging van de vertaling is immers op straf van nietigheid van de rechtspleging geëischt; de nietigheid moet zelfs ambtshalve door de rechtbank uitgesproken worden (artikelen 38 en 40 van de wet van 15 Juni 1935). De vermelding door den deurwaarder dat hij de vertaling afgeleverd heeft, zal van de authenticiteit, dich zich aan de deurwaardersverklaringen hecht, genieten en een volledig bewijs opleveren van de naleving van de beschikking van het artikel 38. Ontbreekt de vermelding, zal de rechtbank het bewijs van de aflevering van de vertaling moeten opeischen en indien de gedaagde niet in rechten verschijnt of indien de beteekende ontkent de vertaling ontvangen te hebben, schijnt een bewijs door getuigenverhoor bijna niet te ontwijken.

Het verzuim een vertaling af te leveren in de gevallen waar zij vereischt is, wordt met nietigheid van de rechtspleging bestraft (artikelen 38 en 40 van de wet van 15 Juni 1935); het verzuim de toevoeging van de vertaling te vermelden, alhoewel de vertaling in werkelijkheid gegeven werd, heeft geen nietigheid voor gevolg (artikel 1030 W. B. R.).

* * *

De inlassching van de vertaling in het oorspronkelijk stuk van de dagvaarding strookt niet met het beginsel van ééntaligheid door de wet ingevoerd. Het oorspronkelijk stuk van de dagvaarding wordt immers in de uitgifte van het vonnis voorgeschreven. Indien, bijgevolg, de oorspronkelijke tekst van de dagvaarding tweetalig opgesteld is, zal de wettelijke ééntaligheid van de uitgifte van het vonnis niet gevrijwaard blijven. Het beginsel van de ééntaligheid van de rechtspleging voor éénzelfde gerechtszaak, waarop de wet van 15 Juni 1935 gegrondvest is, laat niet toe wegens de veroorzaakte gevolgen, de vertaling in het oorspronkelijk stuk van dagvaarding op te nemen.

* * *

De wet van 15 Juni 1935 beschikt nergens dat de vertalingen, die zij oplegt, door een beëdigde vertaler zullen gemaakt worden. Anderzijds richt het Koninklijk Besluit van 9 September 1935 de bekwaamheidsproef voor de deurwaarders derwijze in, dat al de deurwaarders van het koninkrijk min of meer twee landstalen machtig zijn. Zou het roekeloos voorkomen, er uit te besluiten, dat de deurwaarder zelf de vertaling moet bezorgen?

Op welke wijze de althans fungerende deurwaarders, die één van 's lands talen onkundig zijn, een in die taal gestelde akte moeten beteekenen of vertalen, is een onoplosbaar vraagstuk bij gebrek aan wettelijke beschikking of rechtspraak desaangaande.

J. V. J.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 8 Maart 1935.

Voorzitter : M. De Vos.

Raadsheeren : MM. De Landtsheer en Ernst de la Graete.

Advokaat-Generaal : M. De Vooght.

Pleiters : Mters Lebon en Bocken.

STRAFRECHT. — SLUIKINVOER. — VOORWAARDELIJKE VEROORDEELING.

Een voorwaardelijke veroordeeling is slechts mogelijk wanneer, na samenvoeging van hoofdstraf en de vervangende straf, het totaal der gevangenisstraf de 6 maanden niet te boven gaat. (1)

O. M. t/ Verscheidenen.

Gedaagd om te Kalmpthout, kanton Brecht, op 24 November 1934, als daders of mededaders, poging tot sluik invoer van vee (drie levende stieren);

Gezien de beroepen ingediend op 13 December 1934 door Van Linden, op 18 dito door het Openbaar Ministerie tegen hem, op 21 December 1934 door het Openbaar Ministerie tegen eerste en tweede betichten, tegen het vonnis uitgesproken (door een rechter) den 13 December 1934 door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Antwerpen, dewelke rechtdoende in boetstraffelijke zaken, de feiten bewezen verklaart;

Verwijst eerste en tweede betichten elk tot vier maanden gevang, den derde tot zes maanden gevang, verders de drie betichten solidairlijk tot drie duizend zes honderd frank boet, zijnde tweemaal de waarde der sluikingevoerde stierkalveren en solidairlijk in de kosten van het proces, beloopende in het geheel fr. 41,24, voor het Beheer en fr. 19,15 voor de openbare partij;

Beveelt dat de geldboete, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal mogen vervangen worden door eene gevangenzitting van drie maanden;

Verklaart verbeurd de drie in beslaggenomen stierkalveren;

Wat de twee eerste betichten betreft;

Beveelt dat de uitvoering van het vonnis, uitgezonderd de kosten, zal opgeschorst blijven, indien gezegde betichten, binen een termijn van drie jaar geen andere veroordeeling ondergaan hoofdens wanbedrijf of misdaad;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord de burgerlijke partij in hare middelen ontwikkeld door Meester Bocken, advocaat;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord de betichten in hunne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester Lebon, advocaat;

A. — Wat aan gaat betichten 1 en 2 :

Aangezien noch de betichten, noch het Beheer van Geldwezen dagende partij, beroep hebben ingesteld;

Overwegende dat het beroep van den Procureur des Konings ontvankelijk is wat betreft de voorwaardelijke gevangenisstraffen, deze tegenstrijdig zijnde

met artikel 9 der wet van 31 Mei 1888, welke tot doel heeft de algemeene belangen en de publieke orde te vrijwaren en slechts toelaat uitstel te verleen orde te vrijwaren, slechts toelaat uitstel te verleen op volgende voorwaarden :

1°) wanneer de gevangenisstraf, na samenvoeging van hoofdstraf en van de vervangende straf, zes maanden niet te boven gaat;

2°) wanneer de veroordeelde geen vorige veroordeeling tot crimineele of tot correctioneele straf heeft opgelopen;

Aangezien de straffen, uitgesproken door den eersten rechter, zijn voor elkeen der betichten vier maanden hoofdstraf en drie maanden vervangende gevangenisstraf;

Aangezien daarenboven betichte Bohez op 27 Mei 1927 tot twee maanden gevangenisstraf en 50 frank boet is verwezen geweest, uit hoofde van zware slagen;

Aangezien, diensvolgens, het uitstel van drie jaren, aan betichten Bohez en Van Ginneken door het bestreden vonnis verleend, eene schending van de wet uitmaakt en hoeft afgewezen te worden;

B. — Wat aangaat derde betichte :

Aangezien het beroep van Procureur des Konings ontvankelijk is wat de hoofdstraf betreft;

Aangezien betichte ook beroep heeft aangeteekend;

Aangezien door het onderzoek voor het Hof gedaan, is bewezen gebleven dat betichte Van Linden, evenals de twee eersten, te Kalmpthout, kanton Brecht, zooals het den 24 November 1934 vastgesteld werd, hetzij door het misdrijf zelf uit te voeren, hetzij aan de uitvoering ervan rechtstreeks mede te werken of erbij belang te hebben, gepoogd heeft aan de le wacht of op al ander kantoor alwaar zulks behooren zou de vereischte aangifte te ontgaan, betreffende den invoer in België van drie levende stierkalveren, wegende samen 540 kgr., waarde 1800 fr., dieren die onderworpen waren aan toezichtsmaatregelen en waarvan de invoer in België tijdelijk verboden was;

Aangezien de uitgesproken straf overdreven is, betichte nog niet verwezen geweest zijnde tot crimineele of correctioneele straf en de omstandigheden der zaak laten hopen dat hij zich zal verbeteren;

Op die gronden,

Het Hof,

Ontvangt het beroep van den heer Procureur des Konings ten aanzien van de drie betichten wat de gevangenisstraffen betreft;

Het beroep aangeteekend door betichte Van Linden;

Vernietigt het bestreden vonnis voor zooveel;

1°) het een uitstel van drie jaar aan betichte Bohez en Van Ginneken heeft verleend;

2°) het betichte Van Linden heeft veroordeeld tot zes maanden gevangenzitting en drie maand hulpgevang;

Wijzigende desaangaande en bij toepassing der wetsoptellingen van het bestreden vonnis, alsook 211 strafvorderingswetboek, en beslissende bij eenparigheid van stemmen zijner leden :

Ten aanzien der twee eerste betichten :

Zegt dat er geen aanleiding is tot het verleenen van een uitstel, noch aan Bohez, noch aan Van Ginneken;

Veroordeelt Van Linden tot een gevangenzitting van vier maanden in plaats van zes maanden en twee maanden hulpgevang in plaats van drie maanden;

Bevestigt voor het overige het beroepen vonnis;

Zegt nochtans dat de uitvoering van de hoofdstraf alleen van vier maanden gevang uitgesproken ten laste van Van Linden zal opgeschorst blijven gedurende een termijn van drie jaar te rekenen van heden;

Verwijst de betichten hoofdelijk in de beroepskosten beloopende in 't geheel fr. 156,34.

(1) Zie Schuind *Traité pratique de Droit Criminel*, bl. 74 en volg.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 6 Juli 1935.

Voorzitter : M. De Vos.

Raadsheeren : MM. De Landtsheer en Ernst de la Graete.

Advokaat-Generaal : M. De Vooght.

Pleiter : Mter De Keyser.

STRAFVORDERING. — BEVEL VAN NIET-VERVOLGING. — DAGING DOOR HET PARKET. — ZELFDE FEITEN. — ONTVANKELIJK.

Wanneer, na onderzoek door de Raadkamer, een bevel van niet vervolging verleend wordt, is de rechtstreeksche dagvaarding voor de boetstraffelijke rechtbank door den heer Procureur des Konings en steunend op dezelfde feiten, niettemin ontvankelijk.

O. M. t/ W. H.

Gezien het rekvisitorium van den Procureur des Konings te Antwerpen, tot daging van beroepene voor de boetstraffelijke rechtbank van Antwerpen, hoofdens misbruik van vertrouwen, in dato 23 November 1934;

Aangezien ingevolge het rekvisitorium van in onderzoekstelling van den Procureur des Konings te Doornik, in dato 23 Mei 1934, een rechterlijk onderzoek werd ingesteld, ten laste van beroepene, wijzende op dezelfde feiten over dewelke hij nu te recht staat.

Aangezien de rechtmacht van onderzoek te Doornik, door een regelmatig bevel der raadkamer in dato 14 Oogst 1934, thans in kracht van gewijsde, een einde gesteld heeft aan dit onderzoek en bevolen den bundel aan den Procureur des Konings te overhandigen om verzonden te worden zooals het zal behooren;

Aangezien door dit bevel de vervolging ten laste van Wessel Herman, bij geene rechtmacht meer aanhangig bleef en dat alleen de Procureur des Konings gehouden was, gelijkvormig artikelen 22 en volgende van het wetboek van rechtspleging in strafzaken, het voorziene even als alle andere misdrijven op te sporen en te vervolgen, onder voorbehoud van zijn recht de gedane klacht tegen Wessel Herman, zonder gevolg te laten (arrest van verbreking 13 April 1896, P. 1896, I. 161);

Aangezien art. 182 van hetzelfde wetboek recht geeft aan den Procureur des Konings, door rechtstreeksche daging de rechtbank in Boetstraffelijke zaken te gelasten met de kennisneming der misdrijven;

Om deze redenen :

Behage het het Hof, het vonnis waartegen beroep te vernietigen en hervormende de rechtstreeksche daging op vordering van den Procureur des Konings ontvankelijk te verklaren, en deze tot zich te trekken, te verklaren dat de betichting ten laste van Van Wessel Herman, gelegd, bewezen is, hem te veroordeelen zooals naar recht.

Beticht te Antwerpen, zelfde kanton, in den loop van Mei 1934 :

Misbruik van vertrouwen;

Gezien het beroep ingediend op 4 April 1935 door het Openbaar Ministerie, tegen het vonnis uitgesproken (door een rechter) den 30 Maart 1935, door de Rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Antwerpen, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken, den eisch van het Openbaar Ministerie hic et nunc niet ontvankelijk verklaart en betichte buiten vervolging stelt zonder kosten;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch; Gehoord de betichte in zijne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester De Keyser, advocaat;

Aangezien de schikking van ontlasting door de de raadkamer der rechtbank van Isten aanleg, zetelende te Doornik, in dato 14 Oogst 1934, uitgesproken, een einde heeft gesteld aan het onderzoek ten laste van beroepene Wessel, en bevolen heeft de processtukken aan den Procureur des Konings over te maken om verzonden te worden zooals het behoorde;

Aangezien, te rechte, de Procureur-Generaal aanvoert :

1°) dat door die schikking de vervolging tegen Wessel bij geene rechtmacht meer aanhangig bleef en, alleen, de Procureur des Konings gehouden was, gelijkvormig artikelen 22 en volgende van het wetboek van rechtspleging in strafzaken, het voorziene evenals alle andere misdrijven op te sporen en te vervolgen, onder voorbehoud van zijn recht de gedane klacht tegen Wessel Herman, zonder gevolg te laten;

2°) dat art. 182 van hetzelfde wetboek recht geeft aan den Procureur des Konings, door rechtstreeksche daging de rechtbank in correctionele zaken te gelasten met de kennisneming der misdrijven;

Op die gronden :

Het Hof,

Vernietigt het bestreden vonnis, verklaart ontvankelijk de rechtstreeksche daging op vordering van de Procureur des Konings, en de zaak tot zich trekkende, en ten gronde beslissende;

Aangezien de betichting niet bewezen is geworden; Sprekt verdachte vrij zonder kosten.

VLAAMSCHE JURISTEN

Abonneert U op het «Rechtskundig Weekblad»

Gebruik der Talen in Gerechtszaken

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUGGE

10 October 1935.

Voorzitter : M. L. D'Hoedt, Doctor in rechten.
Referendaris : M. E. Maertens.
Pleiter : Mter Jos. Muylle.

TAALGEBRUIK IN GERECHTSZAKEN. — DAGVAARDING. — NEDERLANDSCHE DAGVAARDING MET HOOFDZAKELIJKE VERMELDINGEN IN HET FRANSCH. — NIETIG.

Een dagvaarding voor een rechtbank die in het Vlaamsch gedeelte van het land gelegen is moet in het Nederlandsch gedaan worden.

Wanneer in deze dagvaarding essentiele vermeldingen in het Fransch gesteld werden, is de dagvaarding nietig.

De Fonseca c/ Echtgenooten Capiaux.

Gezien het exploit van zaakinstel op tweeden October 1900 vijf en dertig beteekend door Jules Bertrand, deurwaarder bij de burgerlijke rechtbank van ten aanleg te Charleroi, aldaar wonende, exploit geboekt te Charleroi den 4en October 1935, kost 15 frank,

Aangezien eischer vraagt dat de tweede verweerder zou veroordeeld worden tot betaling van vier duizend vier honderd en elf frank, zijnde de verkoopprijs van geleverde waren; na door eerste verweerder of door de rechtbank gemachtigd geweest te zijn om in rechten te staan;

Aangezien verweerders niet verschenen zijn noch iemand voor hen.

Over de nietigheid van het exploit,

Aangezien het exploit voor het grootste deel in het Nederlandsch opgesteld is;

Dat de deurwaarder nochtans, hoofdzakelijke vermeldingen, de dagteekening, de persoon waaraan het exploit beteekend wordt, de kosten van het exploit in het Fransch opgesteld heeft in overtreding der wet van 15 Juni 1935, art. 2;

Aangezien de onontbeerlijke deelen van dit exploit in de voorgeschreven taal moeten opgesteld zijn;

Dat deze regel verplichtend is op straf van nietigheid die van ambtswege door den rechter uitgesproken dient te worden (art. 40 derzelfde wet en art. 434 weth. v. Burgerl. rechtspl.);

Om deze redenen, de rechtbank... zegt dat de vordering niet ontvankelijk is wegens nietigheid van het exploit van zaakinstel;

Veroordeelt eischer tot de gedingskosten,

Stelt deurwaarder Boecks A., te C., aan om de teekening te doen.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

7^e Kamer. — 18 October 1935.

Voorzitter : M. Meulenberghs.
Referendaris : M. J. V. Janssens.
Pleiter : Mter Em. Wildiers.

TAALGEBRUIK IN GERECHTSZAKEN. EENTALIGDER PROCEDUUR. — DAGVAARDING MET VERTALING ZONDER AANDUIDING VAN ORIGINEEL TEKST. — NIETIGHEID.

Wanneer een dagvaarding om te verschijnen voor een Rechtbank in het Vlaamsche land beteekend moet worden aan een inwoner uit het Waalsche gedeelte moet ze origineel in het Nederlandsch worden opgesteld en beteekend worden tesamen met een bijgevoegde Fransche vertaling. Het moet echter blijken uit de akte welke men van beide teksten de originele is en welke de vertaling, zoo niet moet men vermoeden dat beide teksten gelijke waarde hebben en één dagvaarding uitmaken, zoodat de akte een tweetalig stuk zou zijn, hetgeen in strijd is met de voorschriften van de wet die de eentaligheid der procedure voorschrijft.

N. V. Rubens t/ Vandy.

Gezien het geregistreerd exploit op tweeden October 1900 vijf en dertig beteekend en waardoor C. Vandy te Bergen (Henegouwen) woonachtig, gedagvaard werd voor de zittinghoudende rechtbank;

Aangezien de beschikkingen van de Wet van 15 Juni 1900 vijf en dertig op straf van nietigheid voorgeschreven zijn betrekkelijk de taal waarin de inleidende dagvaarding gesteld wordt;

Dat de Rechter verplicht is de gebeurlijke nietigheid van ambtswege uit te spreken;

Aangezien de bovengemelde dagvaarding opge maakt is op vier gezegelde rollen, die allen de vermelding «original» dragen, die achtereenvolgens genummerd zijn «premier feuillet», «deuxième feuillet», «troisième feuillet», en «quatrième et dernier feuillet» en waarvan de laatste bladzijde de kwijting van een enkel registratierecht vermeldt;

Aangezien de twee laatste bladen van het exploit, een volledige, gansch in het Fransch gestelde en door de deurwaarder ondertekende dagvaarding bevatten;

Aangezien de twee eerste bladen van het exploit, dezelfde dagvaarding eveneens door de deurwaarder ondertekend, doch in het Nederlandsch gesteld vertoonen, behalve dat de vermeldingen van de dagteekening van het exploit, van de formaliteit van de «sprekende met» en van de kosten in het Fransch vastgesteld zijn;

Aangezien geen vermelding op het exploit aanwijst welke van de Nederlandsche of de Fransche bewoording de dagvaarding in het oorspronkelijke uitmaakt, noch welke tekst als wettelijk voorgeschrevene vertaling van de andere geldt;

Aangezien de aangestipte bijzonderheden blijken doen dat het exploit een tweetalige dagvaarding bevat;

Aangezien de vastgestelde tweetaligheid de nietigheid van de dagvaarding voor gevolg heeft;

Aangezien immers de artikelen 1 en 2 van de Wet

van vijftien Juni 1900 vijf en dertig het beginsel van de eentaligheid voor de akten van rechtspleging huldigen;

Dat de oververhandelingen en -besprekingen die de Wet voorafgingen alsook de toelichting door den heer Procureur-generaal Hayoit de Termicourt gegeven (R. W. 5e jaargang, Kol. 41 en 42) er op wijzen dat het stelsel van de tweetaligheid volkomen verworpen werd;

Aangezien tevergeefs aangevoerd wordt dat het artikel 38 lid 1 van de wet van 15 Juni 1935 de toevoeging van een vertaling zou voorschrijven;

Aangezien ten eerste het exploot niet aanduidt welke van beide teksten als vertaling van de andere geldt, zoodat het niet mogelijk is, zooals artikel 41 het oplegt, vast te stellen dat de dagvaarding overeenkomstig de wettelijke voorschriften over de taal opgemaakt werd;

Aangezien ten tweede, zou de opname van de vertaling in het oorspronkelijk stuk voor vreemd gevolg hebben, dat de dagvaarding in twee talen in de uitgifte van het vonnis zal voorkomen, terwijl de andere akten zooals de besluiten en het vonnis er in een enkele taal gesteld zullen verschijnen;

Dat de verdere toepassing van het stelsel der tweetaligheid aanleiding geven zal voor het opmaken van de akten van rechtspleging van tenuitvoerlegging van het vonnis, tot allerhande zonderlingheden en overbodig schrijfwerk, ten minste voor het geval de gedaagde veroordeeld zou worden;

Aangezien het niet in de bedoeling van den Wetgever, die verstandig vermoed wordt, kan gelegen hebben zulke zonderlinge eigenaardigheden en onnuttige geschriften te verwekken;

Om deze Redenen,

De Rechtbank, verklaart de dagvaarding wegens tweetaligheid nietig en van geener waarde;

Verwijst de eischeres in de kosten;

Gelast de deurwaarder, door de Rechtbank van Koophandel te Bergen aan te duiden onder de deurwaarders het Nederlandsch en het Fransch machtig, het vonnis aan de verstekmakende gedaagde te betekenen.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN.

7e Kamer. 7 Juni 1935.

Voorzitter : M. Van Geyt.

Op. Min. : M. Dykmans.

Pleiters : Mters Wilmots en Goethals.

CHECK. — VERKEERDE DATUM. — MEDEWETEN VAN ONTVANGER. — STRAFBAARHEID.

Het feit dat een check gedagteekend werd twee weken nadat hij werkelijk opgesteld en overhandigd werd doet niets aan de toepasselijkheid van artikel 509bis S. W. af. Evenmin heeft het medeweten van den persoon waaraan den check overhandigd werd eenig gevolg voor de strafbaarheid, daar de mogelijkheid van benadeeling van derde personen bestaan bleef. Dit medeweten kan echter een verzachtende omstandigheid uitmaken.

O. M. en De Wolf t/ J. D.

Beticht van te Antwerpen, zelfde kanton, den 1 en 17 November 1934 :

Met voorweten, zonder beschikbare, voorafgaande en toereikende dekking, twee checks dragende Nr D. 1562 van een bedrag van 400 Gulden en Nr D. 1556 van een bedrag van 300 Gulden op de «Banque de Commerce» te hebben uitgegeven.

En nog inzake van het Openbaar Ministerie tegen denzelfde :

Beticht van te Antwerpen, zelfde kanton in October of November 1934 :

Met voorweten, zonder toereikende, voorafgaande en beschikbare dekking,

a) Op 1 November 1934, een check ten bedrage van 300 Gulden of 4359 frank;

b) Op 17 November 1934, een check ten bedrage van 400 Gulden of 6800 frank; uitgegeven te hebben.

Aangezien de beide vervolgingen betrekking hebben op dezelfde feiten en aangezien eene goede gerechtigheid dus samenvoeging vergt dezer beide voormelde zaken, De Rechtbank voegt ze samen en rechtdoende door één vonnis;

Aangezien het gebleken is uit het onderzoek ter zitting gedaan, dat betichte zich plichtig gemaakt heeft aan de feiten inde beide betichtingen bedoeld, doch dat deze dienen omschreven zooals volgt : van te Antwerpen zelfde kanton, met voorweten, zonder toereikende, voorafgaande en beschikbare dekking te hebben uitgegeven in de eerste helft van October 1934, een check ten bedrage van 300 gulden, gedagteekend 1 November 1934; in de tweede helft van October 1934 een check ten bedrage van 400 gulden gedagteekend 17 November 1934;

Aangezien inderdaad, de omstandigheid dat betichte, op het oogenblik van de checks uit te geven, deze respectievelijk dagteekende alsof ze uitgeschreven waren op een tijdstip dat meer dan twee weken later pas zou bericht worden voldoende bewijst dat hij wist dat er, op het oogenblik zelf der uitgifte, geen toereikende, beschikbare dekking bestond;

Aangezien deze omstandigheid tevens bewijst, dat de vertegenwoordiger der burgerlijke partijen, waaraan die checks overhandigd werden ook wist, dat er op dit oogenblik geen dekking voor bestond;

Aangezien deze wetenschap van den persoon waaraan de checks overhandigd werden aan de toepasselijkheid van art. 509bis van het Strafwetboek niets afdoet, daar er dus niettemin mogelijkheid van benadeeling van derde personen bestond (zie Conclusiën van den heer advocaat-generaal Sardini van den Kerckhove vóór Cass. 21 Maart 1932, Pas. 1932.1. 114);

Dat zij echter een verzachtende omstandigheid uitmaakt;

Gezien de bepaling van het artikel 194 van het wetboek van rechtspleging in strafzaken, 1, 7, van het strafwetboek, en de wet van 2 Januari 1924;

Om deze beweegredenen en bij toepassing van artikels 509bis (wet van 25 Maart 1929) 65, 85, 38, 40, 60 van het strafwetboek, door den Voorzitter aangeeld;

Rechtdoende bij tegenspraak,

Verwijst de Rechtbank den betichte wegens de twee feiten van uitgifte van een check zonder dekking, in de beweegredenen van huidig vonnis omschreven, tot twee geldboeten, elk van 26 fr. (zes en twintig frank) en tot de kosten van het proces, behlopende in het geheel tot de som van 14.91 fr.;

En rechtdoende op den eisch der burgerlijke partijen.

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat de misdrijven hierboven tegen betichte weerhouden, aan de burgerlijke partijen niet het minste nadeel en zelfs geen zedelijke schade hebben kunnen berokkenen; wijst de Rechtbank den eisch der burgerlijke partijen af als ongegrond en veroordeelt ze tot de gerechtskosten door dien eisch veroorzaakt.

BIBLIOGRAPHIE

Jean BAUGNIET : —

La réglementation du Droit de Vote dans les Sociétés anonymes. — Commentaire de l'Arrêté royal du 31 octobre 1934. — Bruxelles, Etabl. Bruylant, 1935.

Het Koninklijk Besluit van 31 October 1934 heeft ingrijpende wijzigingen gebracht aan het regiem van het stemrecht in de naamloze vennootschappen. Reeds geruimen tijd wachtte men op een commentaar dat de teksten van het besluit zou toelichten. Dit is ons thans verstrekt geworden door Mr. Jean Baugniot. Deze schetst ons in zijn boek voorafgaandelijk het systeem van differentieel stemrecht zooals dit in onze naamloze vennootschappen bestond vóór het Koninklijk Besluit van 31 October 1934 om daarna de artikels van dit besluit te commenteeren. Zulks geschiedt zakelijk en bevattelijk, met talrijke voorbeelden die uitstekend al de gevallen die zich kunnen voordoen illustreeren.

De schrijver deelt ons in zijn boek ook de tekst mede van de wetsvoorstellen die ingediend waren in Kamer en Senaat alsook van de verslagen die in het Parlement waren neergelegd geworden betreffende deze voorstellen. Al kunnen deze documenten ook niet rechtstreeks beschouwd worden als voorbereidende werken in den engen zin van het woord, toch zullen ze veel bijdragen tot de historische studie van de nieuwe bepalingen.

Het is een goed boek dat dient geraadpleegd, niet alleen door de juristen, maar door al diegenen die bij de naamloze vennootschappen belangen hebben.

J. M.

Robert DE KEERSMAECKER :

Les Sociétés des Personnes à responsabilité limitée. — Commentaire pratique de la loi du 9 juillet 1935. — Bruxelles, Etabl. J. Lebeau & Cie, 1935.

Mr. De Keersmaecker heeft de gewoonte, wanneer er een belangrijke nieuwe wet verschijnt, hiervan zoo spoedig mogelijk voor het groote publiek een beknopte uiteenzetting te geven, die uitmunt door klaarheid en eenvoudigheid. Zoo deed hij het vorig jaar voor de wet betreffende het hypothecair moratorium. Zoo doet hij het ook thans weer voor de wet op de vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid.

Tusschen de lange reeks commentaren die in de laatste weken verschenen zijn, staat dit boekje gansch onafhankelijk. Het is noodzakelijk bestemd voor de leken en geeft op beknopte wijze de groote lijnen van de nieuwe wet met het essentieelste commentaar genomen uit de voorbereidende werken.

Het practisch belang van het boekje wordt in groote mate verhoogd door de « aide-mémoire » die het boek besluit en waarin de belanghebbenden, die ver-

langen een maatschappij met beperkte aansprakelijkheid op te richten, alle noodige inlichtingen vinden om met kennis van zaken de wettelijke voorschriften toe te passen.

Dit klein boekje zal in vele handen komen.

J. M.

Fernand VAN GOETHEM :

Les ressources et le régime financier des assurances sociales. — 1934. Extrait du bulletin « Le Progrès social » de l'association belge pour le Progrès Social : 23e année, 2e série, No 34, Nov. 1934.

Prof. Van Goethem, der Leuvensche Universiteit, heeft in een uitgebreid verslag een grondig onderzoek ingesteld betreffende de middelen en het financieel regiem der sociale verzekeringen, waaruit een diepe kennis blijkt van deze zoo speciale stof. Dit verslag bevat de interessantste beschouwingen betreffende de verhouding van de publieke finances tot de sociale verzekeringen, de waarborgen voor degelijk financieel beheer, de invloed van de muntontwaarding op de sociale verzekeringen en de verhouding van de algemeene spaar- en lijfrentkas tot hetzelfde vraagstuk.

In zijne besluiten zet de schrijver de noodzakelijkheid voorop van streng staatstoezicht op het rekenwezen en het financieel beleid der sociale verzekering, alsook de noodzakelijkheid van geldelijke staatstusschenkomst. Ook de tusschenkomst van het patronaat blijft vereischt om aldus den consommant een klein gedeelte te doen dragen van het risico der sociale verzekeringen.

Het verslag kan er niet toe besluiten dat een geunifieerd assurantiesysteem door den staat voordeliger zou zijn dan een systeem van vrij organisme.

Het verslag verklaart zich ten slotte partijganger van dit laatste systeem.

Dit verslag munt bijzonder uit door degelijkheid en het is er in gelukt delicate en moeilijke vraagstukken in een kort bestek samen te vatten en toch grondig te bespreken.

J. M.

Luc HOMMEL en François A. SMETS :

Le Statut légal des Banques et des Banquiers en Belgique. — Commentaire économique et juridique de l'Arrêté royal du 9 juillet 1935 et des Arrêtés corollaires. — Etabl. Bruylants, Brussel, 1935.

Het zeer groot belang van de maatregelen genomen door de regeering betreffende de inrichting en werking van het Belgisch Bankwezen ligt voor de hand en het Koninklijk besluit van 9 Juli 1935 is een van de gewichtigste die het licht zagen sedert de toepassing van het systeem der regeeringsvolmacht.

Het Koninklijk besluit met de uitvoeringsmaatregelen die sindsdien genomen werden bestrijkt een uitgestrekt gebied en de behoefte aan een degelijke wetenschappelijke uiteenzetting van het nieuwe stelsel deed zich van den beginne af gevoelen.

Dergelijk commentaar was echter volstrekt niet gemakkelijk daar de juridische en economische vraagstukken op dit gebied zoozeer ineengestrengeld zijn dat de wetenschappelijke studie van de nieuwe organisatie van ons bankwezen van aard was zeer velen af te schrikken.

Het thans verschenen boek van de heeren Hommel en Smets brengt een uiterst gelukkige oplossing door

de samenwerking van een rechtsgeleerde met een econoom. Hun respectievelijke bevoegdheden hebben een werk kunnen voortbrengen dat de aandacht van al de belanghebbenden zal trekken. De schrijvers bestudeeren achtereenvolgens het wezen van een bank, de verplichting tot splitsing van de gemengde banken, de verplichtingen der bankiers, de instelling der revisoren, rol, samenstelling en bevoegdheid van de bankcommissie, de reglementeering van den publieken verkoop van titels en waarden, alsook de verschillende andere maatregelen die genomen werden en die invloed uitoefenen op het bankwezen.

Grondige juridische kennis gaat in dit werk gepaard met klaar economisch doorzicht.

De nieuwe wetgeving luidt een nieuwe periode in van het economisch en financieel leven van ons land.

De kring van diegenen die belang stellen in het boek in kwestie zal dus zonder twijfel zeer uitgebreid zijn.

J. M.

Carlos LOUVEAUX :

Manuel pratique de la Société congolaise par actions à responsabilité limitée. — Brussel, Etabl. Bruylant, 1935.

In 1887 werd er door den Koning souverain een decreet uitgevaardigd dat op summere wijze de Congoleesche actie-vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid inrichtte. Dit decreet werd nadien nog meermalen gewijzigd.

Een studie van heel dit systeem geeft ons het boek van den heer Louveaux.

Na voorafgaandelijke beschouwingen over de rechtspersoonlijkheid en de beperkte verantwoordelijkheid, wordt een practische uiteenzetting gegeven van de te vervullen formaliteiten voor de maatschappijen in kwestie, waarna een uitvoerige bespreking volgt van het opstellen der statuten en het beheer dezer maatschappijen.

Voor de specialisten in koloniaal recht is dit boek onmisbaar, doch buiten dien engen kring zullen ook vele andere juristen in deze stof belang stellen.

J. M.

Ed. VLIETINCK :

Uitwijking van Plaatsnamen in Middeleeuwsch Vlaanderen. — Brugge, 1934.

Mr. Vlietinck die niet enkel jurist is, maar ook historicus en philoloog, heeft in het tijdschrift « De Biekerk » een zeer interessante studie laten verschijnen betreffende de toponymie van enkele Vlaamsche plaatsnamen.

Zijn origineele beschouwingen zijn gestaafd op een uitstekende documentatie en zullen een zeer groot genot zijn voor de specialisten.

J. M.

WETGEVING

KONINKLIJK BESLUIT van 14 October 1935 betreffende het regime der wederverkopen van onroerende goederen en zekere toezichtsmaatregelen inzake registratierechten.

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

Het ontwerp van besluit, dat wij de eer hebben aan Uwe Majesteit voor te leggen wijzigt, ten opzichte van

het registratierecht, het regiem der wederverkopen gedaan op korte termijnen na de aanvankelijke verkrijging. Het verbetert, in zekere gevallen, de middelen voor het bedrog op te sporen en de waarden te controleren.

Het werd bewerkt in gemeen overleg met de commissie tot codificatie der wetten op de registratierechten, commissie die door Uw besluit van 14 Maart 1935 werd ingericht.

I.

Het ontwerp beoogt de intrekking van artikel 3 van het koninklijk besluit n° 13 van 15 October 1934, waarbij de termijn vereischt, opdat de opgaven van lastgever geboekt kunnen worden tegen betaling van het vast recht van 15 frank, van vier en twintig uur op drie maand wordt gebracht.

Volgens het verslag aan den Koning, dat dit besluit voorafgaat, had deze verlenging van termijn ten doel het overnemen te bevorderen van de onroerende goederen door de schuldeischers, ten einde deze laatsten ertoe te brengen een hooger prijs aan te bieden, waaruit de schuldenaars zouden baat trekken.

Feitelijk, wordt het doel zelden bereikt.

Uit rechtskundig oogpunt, in het geval van aankoop voor een lastgever, verdwijnt de persoon van den lasthebber in diër voege, dat de lastgever geacht wordt rechtstreeks het eigendom van den aanvankelijken verkooper verkregen te hebben.

Maar, opdat dit mechanisme spele, is het noodig, dat er niets veranderd worde, noch aangaande het *voorwerp*, noch aangaande den *prijs* van den verkoop.

Daaruit volgt dat het in 't algemeen, bijna niet mogelijk is allen wederverkoop van onroerend goed, gedaan binnen de drie maand te begunstigen onder de dekking van eene opgave van lastgever, daar dergelijke verrichting normaal niet geschiedt in de voorwaarden van den aanvankelijken verkoop.

Ook is de regeering van oordeel terug te komen tot den regel van de opgave van lastgever binnen de vier en twintig uur — zulks is het voorwerp van artikel I van het ontwerp van besluit — behoudens door eene aanzienlijke vermindering van het tarief der verkoopen (vermindering der 9/10) de binnen de drie maand gedane wederverkopen te begunstigen.

II.

Artikel 4 van voormeld koninklijk besluit van 15 October 1934 verleent, op zekere voorwaarden, aan den kooper van een onroerend goed, die dit binnen de twee jaar wederverkoopt, de teruggave van de helft der op de aanvankelijke verkrijging geheven rechten.

Het schijnt verkieslijk dit regime te vervangen door een stelsel waarbij het met de helft verminderd tarief op den wederverkoop zelf toegepast wordt. De verkooper trekt onrechtstreeks voordeel uit de verzachting van belasting, die hem toelaat een hooger prijs te bekomen.

Bovendien, in den gedachtengang van § I hiervoor, wordt er voorgesteld dit tarief op het tiende der gewone rechten te verminderen, wanneer de wederverkoop geschiedt binnen de drie maand van den aankoop.

Deze hervormingen maken het voorwerp uit van art. 2.

Doch het nieuw regime eischt eene drievoudige beperking :

1° Zooals voorheen, is het slechts van toepassing wanneer de akte van aankoop en de akte van verkoop authentiek zijn;

2° Het blijft vreemd aan de akten van ruiling, daar deze reeds begunstigd zijn door het feit dat een enkel recht — volgens het tarief vastgesteld voor de verkoopen — twee correlatieve overdrachten belast (art. 37 der wet van 11 October 1919) ;

3° Welke ook de oorzaken wezen van de meerderwaarde van het goed in den tusschentijd, die de twee overgangen scheidt, wordt de vermindering van belasting slechts toe-

gepast in de maat, dat de prijs van wederverkoop den aankoopprijs niet overschrijdt.

Artikels 3 tot 6 hebben tot voorwerp de onontbeerlijke uitvoeringsmaatregelen en de overgangsbepalingen.

Artikel 7 wordt door de volgende beschouwingen gewettigd :

Onder het regime van voormeld koninklijk besluit van 15 October 1934, had de werkende notaris, voor de verzevenlijking van den wederverkoop door opgave van lastgever, slechts recht op een eereloon van 100 frank. 't Is billijk, dat wanneer deze wederverkoop eene verzachting van belasting blijft genieten, het eereloon van den notaris ook verminderd worde.

III.

Artikel 5 van het koninklijk besluit n° 35 van 13 November 1934 heeft de machten, toegekend aan het bestuur door de wet van 11 October 1919 voor de heffing der successierechten, uitgebreid tot het gebied der registratierechten.

Deze uitbreiding is gewettigd; doch, terwijl in zake successierechten, de wet van 11 October 1919 bedingt, dat de machtiging om tot de voorziene navorschingen over te gaan moet gespecialiseerd worden door de aanduiding van den overleden persoon, is de machtiging, om ertoe over te gaan tot verzekering van de heffing der registratierechten aan geene specialisatie onderworpen door het besluit van 13 November.

Die leemte is door artikel 8 van het ontwerp gevuld.

IV.

Terwijl artikel 34 der wet van 11 October 1919 zekere prijsbewinpingen bestraft met eene boete gelijk aan tweemaal het ontdoken recht, legt artikel 35 van zelfde wet, betreffende de veinzingen der overeenkomsten zelf, slechts eene boete op van éénmaal het ontdoken recht.

In beide onderstellingen behoort eene boete gelijk aan het recht te worden voorzien.

Van de anderen kant, beoogt artikel 34 enkel de bewinpingen van den prijs en van de lasten in zekere uitdrukkelijke aangeduide overeenkomsten en zulks zonder dat men de redenen van het onderscheid ontware.

Logischer wijze moet deze bepaling worden uitgebreid tot al de onderstellingen waarin er, in eene ter formaliteit aangeboden akte, welke deze akte ook weze, bewinping is van een deel van den prijs en van de lasten, of meer in 't algemeen verklaring van een andere conventionele waarde dan die werkelijk tusschen partijen bedongen.

Artikel 9 van het ontwerp strekt ertoe de twee bewuste veranderingen te verwezenlijken.

V.

Artikel 35 der wet van 11 October 1919 behelsde de volgende bepaling:

« Het beheer wordt gemachtigd om door alle gewone rechtsmiddelen, met uitzondering van den eed, te bewijzen dat de overeenkomst, opgenomen in een ter formaliteit van registratie aangeboden schrift, niet is die welke door partijen werd gesloten. »

Artikel 4 van het koninklijk besluit n° 35 van 13 November 1934 heeft dezen tekst volgenderwijze aangevuld : « of dat het schrift onvolledig is, met dien verstande dat het niet van alles wat onder partijen werd besloten laat blijken ».

Welk is het doel geweest van deze verruiming van den wetstekst ?

Aan het bestuur toe te laten, zonder betwisting, heel de verschuldigde belasting te heffen, niet alleen in de onderstelling van eene overeenkomst vermoed onder den schijn van eene andere die eene verschillende juridische oorzaak heeft, — aldus het klassieke geval der schenking vertoond

onder den vorm eener verkoop, — maar ook wanneer de akte op onvolledige wijze de werkelijk tot stand gekomen overeenkomst weergeeft.

Alzoo, bij voorbeeld, wordt eene pachthoeve verkocht, voor een eenigen prijs, met de aan de cultuur verbonden paarden en het door bestemming onroerend geworden materieel. De opgestelde verkoopakte vermeldt enkel de gronden en de gebouwen en geeft een dienovereenkomstig bepaalde prijs aan.

Het is van belang, dat het bestuur, in dergelijk geval, beschikke over de onder artikel 35 der voormelde wet van 11 October 1919 bedoelde bewijsmiddelen en sancties.

Deze eisch is wettig, wanneer het gaat om overeenkomsten die door zich zelf onderworpen zijn aan het registratierecht binnen een vastgestelden termijn, hetgeen het geval is voor de overgangen van onroerende goederen (zooals in hoogerangegeven voorbeeld) en ook nog voor de overdrachten van handelszaken en de verkoopen van schepen en van booten.

Doch het ware overdreven hetzelfde regime toe te passen op de overeenkomsten te wier opzichte er geen enkele verplichting bestaat om het registratierecht te betalen.

Geldt het, bij voorbeeld, eene deeling die onroerende en roerende goederen behelst, dan moeten de partijen die vrij zijn de akte die hunne akkoorden vaststelt, al dan niet ter formaliteit aan te bieden, het vermogen behouden een deel dezer akkoorden, bij voorbeeld deze die betrekking hebben op de onroerende goederen vast te stellen door eene afzonderlijke akte, die zij alleen ter registratie aanbieden.

't Is hetgeen in stellige bewoordingen door artikel 10 van het ontwerp gehuldigd wordt.

VI.

Er is nog een ander punt, waarover de toezichtsmiddelen van het bestuur moeten worden aangevuld.

Dat de belanghebbenden het recht hebben slechts een deel van hunne overeenkomsten in een akte op te nemen met het oog op de registratie, wanneer ze aan geen enkel wettelijke verplichting gehoorzamen, dit spreekt van zelf.

Maar wanneer zij eene akte ter registratie aanbieden, en zij de voordeelen genieten, die deze formaliteit hun verschafft, dan is het maar juist, dat zij geheel het recht dat normaal op deze akte verschuldigd is, betalen.

Zoo is het dat het recht moet geheven worden op den werkelijken prijs, op de juiste conventionele waarde, en, bij gemis van bepaling eener waarde in geld, op eene schattende aangifte vrij van bedrog.

Artikel 9 beoogt het eerste punt; het is aangevuld door artikel 11 van het ontwerp wat de schattende aangiften betreft.

KONINKLIJK BESLUIT van 14 October 1925 betreffende de wederverkoopen van onroerende goederen en zekere toezichtsmaatregelen inzake registratierechten.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gezien de wet van 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld door deze van 7 December 1934, van 15 Maart en van 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gezien inzonderheid artikel 1, §, litt. a, van voormelde wet van 31 Juli 1934;

Op de voordracht van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Artikels 3 en 4 van het koninklijk besluit n° 13 van 15 October 1934 worden ingetrokken.

Art. 2. De evenredige registratierechten gevestigd op de verkoopen van onroerende goederen en het overschrij-

vingsrecht worden respectievelijk verminderd op 1/10 of op 1/2, naargelang de wederverkoop vastgesteld wordt bij authentieke akte binnen de drie maand of binnen de twee jaar van den aankoop, dien de verkoper of zijne rechtsvoorgangers gedaan hebben van het goed bij authentieke akte.

De vermindering is niet van toepassing in de maat, dat de prijs en de lasten van den verkoop deze van den aanvankelijken koop overschrijden.

Art. 3. De bij artikel 2 vastgestelde verminderde rechten worden enkel toegepast indien de aanvraag ervan gedaan wordt in de akte van wederverkoop, en indien deze vermeldt: 1° den datum van de akte van aankoop, den naam en de woonplaats van den notaris of de aanduiding van de bestuurlijke of gerechtelijke overheid, die de authenticiteit aan de akte gegeven heeft; 2° de som die tot grondslag gediend heeft voor de heffing der rechten.

Is de wederverkoop slechts gedeeltelijk, dan bepaalt de akte door eene schifting het aandeel van deze som dat betrekking heeft op het wederverkochte deel.

Vorenstaande meldingen mogen ingelascht worden, hetzij in de akte, hetzij in eene verklaring onderaan de akte, ondertekend door de partijen of, in hunnen naam, door den notaris of de tusschenkomende overheid, vóór de registratie.

Art. 4. Bij gemis van de onder artikel 3 beoogde meldingen, wordt de onder artikel 2 voorziene vermindering niet toegepast, en geene aanvraag tot teruggave is ontvankelijk.

Art. 5. Alle onjuistheid in de meldingen geveerd door de 1° alinea van artikel 3, is strafbaar met eene boete gelijk aan het tiende der ontdokene rechten.

In geval van gedeeltelijken wederverkoop, is het bestuur gemachtigd om door alle middelen van gemeen recht, met uitzondering van den eed, de overdrevenheid te bewijzen van de waarde toegekend door schifting aan het wederverkochte deel.

Eene boete gelijk aan de aanvullende rechten wordt opgelopen indien het vastgestelde overschot ten minste een achtste van deze waarde bereikt.

De partijen zijn hoofdelijk gehouden tot betaling van de rechten en boeten.

De verjaring is verkregen bij het verstrijken der twee jaar te rekenen van de registratie der akte van wederverkoop.

Art. 6. Blijven onderworpen aan de bepalingen van artikel 3 van het koninklijk besluit n° 13 van 15 October 1934, de opgaven van lastgever, die zullen gedaan worden krachtens akten, die het recht voorbehouden om een lastgever aan te wijzen en die verleden werden vóór het inwerking treden van het onderhavig besluit.

Daarentegen, vallen onder de toepassing der nieuwe bepalingen de wederverkopen, die zullen geschieden binnen de drie maand of de twee jaar van den datum der aankopen verleden vóór bedoeld inwerking treden.

Art. 7. Worden met de helft verminderd, de notarieele eereloonen, die verschuldigd zijn voor het opstellen der akten, die de onder artikel 2 beoogde vermindering van rechten genieten.

Art. 8. De tweede alinea van artikel 33 der wet van 11 October 1919, gewijzigd door de tweede alinea van artikel 5 van het koninklijk besluit n° 35 van 13 November 1934, wordt ingetrokken en vervangen door de volgende bepaling:

« De inlichtingen kunnen slechts worden gevraagd krachtens bijzondere machtiging van den directeur-generaal der registratie en domeinen. Deze machtiging moet behelzen, wanneer zij gegeven wordt om de heffing der successierechten te verzekeren, de nauwkeurige aanduiding van den overleden persoon, en wanneer ze gegeven wordt om de heffing der registratierechten te verzekeren, de nauwkeurige aanwijzing van het juridisch feit nopens hetwelk de navorsching moet worden doorgedreven. »

Art. 9. Artikel 34 der wet van 11 October 1919, gewijzigd door artikel 3 van het koninklijk besluit n° 35 van

13 November 1934, wordt door volgende bepaling vervangen:

« Art. 34. Elke bewimpeling van den prijs en de lasten, of meer in 't algemeen van de conventionele waarde der goederen, die het voorwerp uitmaken van eene overeenkomst vastgesteld door eene ter formaliteit der registratie aangeboden akte, is strafbaar, voor elkeen der partijen persoonlijk, met een boete gelijk aan éénmaal de ontdoken rechten. Bovendien, zijn de overtreders hoofdelijk gehouden tot betaling van de eischbare aanvullende rechten, behoudens, zoo daartoe grond is, hun verhaal op elkander, voor de rechten alleen.

» Onverminderd de bijzondere wijzen van toezicht voorzien door de van kracht zijnde wetten, kan het bestaan der bewimpeling worden bewezen welk ook het belang er van zijn, door alle middelen van gemeen recht met uitzondering van den eed.

» De aanvullende rechten, die mochten betaald zijn ingevolge eene ongenoegzaamheid vastgesteld bij eene schatting of anders, worden aangerekend op het aanvullend recht verrekend overeenkomstig alinea 1 van het onderhavig artikel.

» De openbare of ministerieele ambtenaar, vóór wien eene akte wordt verleden, die aanleiding kan geven tot toepassing van de 1° alinea van het onderhavig artikel, is gehouden, aan de partijen, voorlezing te doen van voorgaande bepalingen. Deze voorlezing wordt in de akte uitdrukkelijk vermeld, op straffe eener boete van 100 frank voor bedoelden openbaren of ministerieelen ambtenaar. »

Art. 10. Volgende bepaling wordt in de plaats gesteld van artikel 35 der wet van 11 October 1919, hetwelk wordt ingetrokken terzelfdertijd als artikel 4 van het koninklijk besluit n° 35 van 13 November 1934:

« Art. 35. Het bestuur wordt gemachtigd om door alle middelen van gemeen recht, met uitzondering van den eed, te bewijzen, dat de overeenkomst, opgenomen in een ter formaliteit der registratie aangeboden schrift, degenen niet is, die door de partijen werd gesloten, of zoo het gaat om eene overeenkomst, die door zich zelf onderworpen is aan het registratierecht binnen een vastgestelden termijn, dat het schrift onvolledig of onjuist is, in dien zin, dat het al de bestanddeelen dier overeenkomst niet doet kennen.

» Is het onder vorige alinea beoogd bewijs ingebracht, dan wordt elkeen der partijen, onverminderd de mogelijke toepassing van onderstaand artikel 42, persoonlijk en zonder verhaal gestraft met eene boete gelijk aan de niet betaalde rechten, en bovendien hoofdelijk gehouden tot betaling dezer rechten, behoudens, zoo daartoe grond is, haar verhaal op de wederpartij voor die rechten. »

Art. 11. Onverminderd de bijzondere wijzen van toezicht voorzien door de van kracht zijnde wetten, wordt het bestuur gemachtigd om door alle middelen van gemeen recht, met uitzondering van den eed, te bewijzen, dat een schattende aangifte gedaan met het oog op de heffing van het registratierecht, onvoldoende is. Is dit bewijs ingebracht, dan wordt door de partij, die gehouden is tot de betaling van het aanvullend recht, eene boete opgelopen gelijk aan het ontdoken recht, in geval de vastgestelde ongenoegzaamheid ten minste een achtste van de aangegeven waarde bereikt.

Art. 12. Onze Ministers van Financiën en van Justitie worden belast met de uitvoering van dit besluit, elk wat hem betreft.

Gegeven te Brussel, den 14^{en} October 1935.

BERICHT

Plaatsgebrek verplichtte ons meerdere bijdragen naar een volgend nummer te verzenden, o.a. het verslag der laatste zitting van de Vlaamse Conferentie der Balie van Antwerpen, alsook het verslag der viering van het beroepsjubileum van Mr August Moorkens.

CORRESPONDENTIE MET EEN BRUSSELSCH CONFRATER

Naar aanleiding van het in voege komen der wet van 15 Juni 1935, had het beheer van ons blad aan de magistraten, advocaten en notarissen in de Vlaamsche provinciën en ook te Brussel, die nog niet op ons blad geabonneerd waren, het hiernavolgend rondschrĳven gezonden.

Hooggeachte Heer,

* * *

Daar wij vastgesteld hebben dat U nog niet als abonnent op het «**Rechtskundig Weekblad**» is ingeschreven, achten wij het noodig ons tot U te wenden ten einde U te vragen U op ons blad te willen abonneren.

Het in voege komen der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken maakt thans het «**Rechtskundig Weekblad**» tot een volstrekt onmisbaar werktuig voor alle juristen die in de praktijk staan in het Vlaamsch gedeelte van het land, zoo magistraten en advocaten als pleitbezorgers en notarissen.

Het «**Rechtskundig Weekblad**» stelt zich hoofdzakelijk ten doel, bij te dragen tot de ontwikkeling van het Vlaamsch juridisch leven en de in het Nederlandsch gestelde rechtspraak uit te geven. Het is streng onpartijdig en streeft uitsluitend naar de verrijking van ons wetenschappelijk en kultureel bezit.

De nieuwe wet op het taalgebruik in gerechtszaken heeft voor gevolg, dat binnen kort heel de rechtspraak van de burgerlijke en handelsrechtbanken in het Vlaamsche land uitsluitend in het Nederlandsch zal worden opgesteld, terwijl ook al de arresten van het Hof van Beroep te Gent en ongeveer de helft der arresten van het Hof van Beroep te Brussel in deze taal zullen worden uitgesproken.

Het is onmogelijk in ons land op de hoogte te blijven van den stand der rechtspraak, wanneer men niet regelmatig kennis neemt van al deze beslissingen, die door het «**Rechtskundig Weekblad**» worden uitgegeven.

Ons blad heeft zich verder de medewerking verzekerd van talrijke hoogleeraren, vooraanstaande magistraten en leden der balie, om alle juridische actualiteiten in wetenschappelĳken geest te behandelen en elke week verschĳnen in ons nummer interessante studies over rechtskundige onderwerpen. In onze twee laatste nummers verscheen o.m. de tekst der Vlaamsche mercurialen, uitgesproken door de H.H. Procureurs-Generaal bij de Hoven van Beroep te Brussel en te Gent. Een uitgebreide bibliographie licht onze lezers in over de bijzonderste nieuwe werken die verschĳnen hier te lande en ook in het buitenland.

De verzameling van het «**Rechtskundig Weekblad**», die elk jaar een lijvig boekdeel vormt van ongeveer 1600 kolommen, is een onmisbaar bezit geworden voor alle juristen, zoowel in de Vlaamsche provinciën als te Brussel.

Ten einde U in kennis te stellen met ons blad, zenden wij U hierbij de inhoudstafel van onzen vorigen jaargang, die U zal inlichten over den geest waarin ons tijdschrift is opgevat.

Wij zijn er van overtuigd dat de inhoud van deze tafel U zal doen beslissen U eveneens in te schrĳven als abonnent op het «**Rechtskundig Weekblad**» en wij vestigen er bijzonder uwe aandacht op dat tengevolge van de toepassing der wet van 15 Juni 1935, de inhoud van onze volgende jaargangen nog steeds belangrijker zal worden.

Mogen wij U dan ook vragen ons de hierbijgevoegde kaart te willen terugzenden, opdat wij U regelmatig elke week het nummer van ons blad zouden kunnen doen geven.

Met de meeste hoogachting,
DE REDACTIE.
HET BEHEER.

* * *

Dit rondschrĳven heeft een onverwacht gunstigen uitslag voor gevolg gehad en bijna 150 nieuwe inschrijvingen zijn tot nog toe binnengekomen.

Van een Brusselsch confrater kregen wij het hiernavolgend schrĳven, dat wij meenen niet aan onze lezers te mogen onthouden.

12 octobre 1935.

Monsieur,

J'ai l'avantage de vous accuser réception de la table de matières que vous m'avez fait parvenir de votre journal «**RECHTSKUNDIG WEEKBLAD**» avec une formule d'abonnement.

La présente a pour but de vous faire savoir qu'il n'entre nullement dans mes intentions de m'abonner à une revue flamande.

Je crois devoir attirer votre attention sur le fait que, contrairement à ce que vous semblez croire dans la région d'Anvers, la flamandisation de Bruxelles n'est nullement acquise, et que si *quelques* confrères, connaissant parfaitement le français, consultent de la doctrine et de la jurisprudence rédigée en langue flamande, ils sont tellement peu nombreux, que je crains que vous ne puissiez trouver dans l'arrondissement de Bruxelles qu'un nombre infime d'abonnés.

Croyez, Monsieur, à l'assurance de mes sentiments très distingués.

* * *

Hierop, van onzentwege, onderstaande open brief :

Waarde Confrater,

Met zeer veel belangstelling hebben wij kennis genomen van uw schrĳven van 12 October 1935 en onze belangstelling was des te grooter daar uw brief de eenige was die uitzondering maakte op de uitgebreide reeks geschriften die ons toekwamen en die allen brieven van goedkeuring en van aanmoediging waren en... inschrijvingen als abonné.

De eenige andersluidende noot in dit beminnelĳk koor moest zonder twĳfel iets heel bijzonders zijn. Uw schrĳven is dan ook stellig iets zeldzaams omdat het aan iedereen toont dat er ook in dezen tijd nog menschen zijn die blijk geven van een mentaliteit van vóór honderd jaar, die weerstaan aan alle evolutie, die gesloten blijven voor alle redelĳkheid, die niet ontvankelijk zijn voor rechtvaardigheid en die zooals fossielen zich verstarren in hun hopeloos onbeweeglijke zelfgenoegzaamheid, en zich als kwallen vastzuigen aan een stut tot de storm er hen van wegslaat.

De verdwaalde geesten, die vóór zoovele jaren meenden dat het mogelijk was een volk van zijn taal te vervreemden en het een andere spraak op te leggen, waren veel verstandiger en genereuser dan U. Zij ten minste geloofden in de dynamische ontwikkeling van de groote wereldtalen en waren er vast van overtuigd dat deze alle kleinere spraakgebieden noodzakelĳk moesten overrompelen. Zulks was een begripelĳk standpunt en men kon het hun niet ten kwade duiden dat zij de evolutie wilden ter hulp komen, veel liever dan haar fatalen gang te stremmen en te dwarsboomen.

Honderd jaar geschiedenis heeft doen inzien hoe verkeerd de stelling was van die apostels van de voortdurende uitbreiding der groote taalgebieden en het ontwaken van alle nationaliteiten en de heropleving van alle kleine talen is het meest karakteristieke feit geweest van de historie der 19e en van het begin der 20e eeuw. Men moge zulks gelukkig of betreurenswaardig vinden, een verstandig mensch houdt

rekening met de lessen der geschiedenis en slaat haar leer niet in den wind.

Voor U gelden deze lessen niet.

Uit uw schrijven blijkt dat U tegenover de taal van de meerderheid uwer Belgische landgenooten een haat koestert die even onredelijk als onbegrijpelijk is.

U schrijft ons dat ge u niet op ons blad wenscht te abonneren, niet om deze of gene reden, — en er kunnen er duizend zijn om dewelke ge U hiervan zoudt onthouden, — doch enkel en alleen omdat ons blad «une revue flamande» is.

U bevestigt dus dat een Vlaamsch wetenschappelijk blad geen levensrecht heeft in ons land; dat Nederlandsche rechtspraak, al mocht ze nog zoo degelijk en zoo merkwaardig zijn, U niet het minste belang kan inboezemen; dat de bijdragen van de hoogste magistraten, van talrijke hoogleeraren, en van vele vooraanstaande juristen, die regelmatig aan ons blad medewerken, niet waardig zijn een oogenblik uw belangstelling gaande te houden. Van het oogenblik dat de wetenschap, of wat ook het Nederlandsch als voertaal heeft in ons land, is het uit den boeze en verdient het enkel uw misprijzen en verachting.

Begrijpt U dan niet hoe onvaderlandsch, hoe achterlijk en hoe bekrompen uw houding is?

Onvaderlandsch: want het kleinste kind zal toch beseffen dat een Vlaming, die uw brief leest, geen oogenblik zou kunnen aannemen dat een nuttige en nationale samenwerking mogelijk zij met menschen van uw slag, die datgene, wat ons het liefst is, onze taal, aldus hoonen en misprijzen.

Achterlijk: want wie met de wildste volkstammen in contact komt heeft een natuurlijke nieuwsgierigheid naar hun mentaliteit, hun gebruiken, hun taal; de meerderheid uwer Belgische landgenooten echter, die tot een zoo hoogstaande cultuur behooren als de Nederlandsche, kunnen U zelfs deze nieuwsgierigheid niet inboezemen.

Bekrompen: want van nu af zal de rechtspraak in de helft van ons land uitsluitend Nederlandsch zijn en zullen de gewichtigste aangelegenheden door uitsluitend Nederlandsche vonnissen worden opgelost, en U kunt niet ernstig in België uw beroep uitoefenen wanneer U van deze rechtspraak geen kennis neemt, zooals ook de Vlamingen zullen verplicht zijn kennis te nemen van de rechtspraak in het Waalsch gedeelte van het land. Ook dit telt voor U niet. U verkiest bekrompenheid en onwetendheid boven elk contact met al wat als voermiddel de misprezen Nederlandsche taal gebruikt.

Arme, beklagenswaardige confrater, gij die U door een redeloze passie dusdanig laat verblinden, wat moet ge reeds vele desillusies beleefd hebben en wat zult ge er nog vele beleven in de naaste toekomst! Ware een mentaliteit als de uwe in groote mate verspreid, ze zou leiden tot de meest tragische katastrofen. Gelukkig verdwijnt deze mentaliteit stilaan volledig. U is de eenige die nog den moed hebt gehad U de moeite te getroosten ons deze antikwiteit toe te zenden.

Het spijt ons zeer U niet persoonlijk te kennen; wij weten zelfs niet of U een «grogard» is van de oude garde, die de laatste wil zijn om van zijn fossiele mentaliteit te doen blijken, ofwel of U een jong veulen is dat dartel en dwaas zich verlustigt in gekke sprongen. Wat belang heeft het? Dat er altijd, zoowel bij de ouderen als bij de jongeren lieden gevonden worden, die nooit tot redelijk inzicht komen, spreekt vanzelf. De Vlaamsche rechtsbeweging is nu wel reeds zoo sterk dat ze medelijdend kan glim-

lachen om uw parade. De werkelijkheid zal op tijd en stond U de oogen ontsluiten.

U schrijft ons grootmoedig in uw brief dat U vreest dat wij te Brussel slechts uiterst weinig abonneenten zullen kunnen vinden en zie, samen met uw brief, komen met dozijnen de inschrijvingen als abonnent toegestroomd van uit de hoofdstad en het zijn de meest vooraanstaande magistraten, het zijn de leden der balie waarvan de naam het meest schittert, die wij vinden tusschen diegenen, die zich wel zullen gewaardigen in de toekomst van ons zuiver wetenschappelijk pogen, al is het dan ook gedragen door de Nederlandsche taal, kennis te nemen.

Met den geest die U bezielt zou het onnuttig zijn U op ons blad te abonneren, want ons streven ademt vrij, staat boven alle enggeestigheid, boven elken politieken hartstocht, boven alle klein gevit en leeft in de serene sfeer van de zuiver wetenschappelijke rechtsstudie. Die atmosfeer zou ongezond zijn voor uw mentaliteit en zou u kwalijk doen worden.

Ons streven is gedragen door liefde, door enthousiasme, door begeestering voor het jonge en het nieuwe; er wordt bij ons gezaaid met volle hand en zielsgelukkig zien wij de jonge vruchten van onzen arbeid rijpen. In dit gezelschap zoudt ge U stellig niet thuis gevoelen en evenals de mol, met de gesloten oogen, verkiest gij U te begraven om het licht van den dag te ontwijken.

Uw heldhaftig getuigenis — een slag in 't water van belang — zal, wees er van overtuigd, noch den rustigen en zekeren gang van het Vlaamsch rechtsleven stremmen, noch beletten dat alle menschen van gezond verstand, en, niet het minst, talrijke uwer confraters der Balie te Brussel, zich op klare wijze rekenschap zullen geven van den werkelijken toestand, en het wenschelijk en noodzakelijke zullen vinden kennis te maken met de zoo frissche en levenskrachtige Vlaamsche rechtswetenschap.

Zulks zal dan toch gebeuren, Waarde Confrater, zonder uw toestemming en zonder uw medewerking. Uw spijt en uw misprijzen zullen ons zelfs niet in het minst hinderen.

Met achtingvolle confraterneele gevoelens.

De Redactie.

BALIELEVEN

VLAAMSCH PLEITGENOOTSCHAP DER BALIE VAN BRUSSEL

Het Vlaamsch Pleitgenootschap van de Balie van Brussel heeft zijn bestuur als volgt samengesteld voor het jaar 1935-1936:

Voorzitter: Mr Thelen.

Ondervoorzitters: Mrs De Vis en Van Dyck.

Secretaris: Mr Custers.

Penningmeester: Mr Peereboom.

Raadsleden: Mrs Romsee, Vanderveeren, Vermeylen en Verougstraete.

Alle stortingen mogen gedaan worden op de postchek-rekening n° 217.446 van de penningmeester, Luc Peereboom, Willem Van Haelenlaan, 158, Brussel.

Voor briefwisseling, enz., wende men zich tot de Secretaris, Meester J. L. Custers, Clemenceaulaan, 58, Brussel.

Het nieuw bestuur heeft een reeks maatregelen getroffen, en wat betreft de werking van het Pleitgenootschap, en wat betreft de strijd voor de vervlaamsching van de rechtspleging.

Besluiten en aankondigingen zullen binnenkort ter kennis van de lezers van het *Rechtskundig Weekblad* worden gebracht.